

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Myškové a soudců Mgr. Milana Poláška a JUDr. Heleny Krejčí v insolvenční věci dlužníka **OHL ŽS, a.s.**, se sídlem Burešova 938/17, 660 02 Brno, identifikační číslo 46 34 27 96, zastoupeného Mgr. Jakubem Joskou, advokátem se sídlem Na Příkopě 859/22, 11 00 Praha 1, o insolvenčním návrhu věřitele **Zlaté Jablko, a.s.**, se sídlem Nám. Míru 174, 760 01 Zlín, identifikační číslo 25 33 97 37, zastoupeného Mgr. Jiřím Šebestou, advokátem se sídlem Čechyňská 16, 602 00 Brno, rozhodl o odvolání věřitele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20.10.2010, č. j. KSBR 38 INS 11100/2010-A-12,

t a k t o :

Usnesení soudu prvního stupně **s e m ě n í** tak, že insolvenční návrh věřitele se **n e o d m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným usnesením soud prvního stupně odmítl insolvenční návrh (výrok I.), insolvenčnímu navrhovateli uložil povinnost uhradit dlužníkovi náklady řízení ve výši 5.100,- Kč (výrok II.) a insolvenčnímu navrhovateli vrátil zálohu na náklady insolvenčního řízení ve výši 50.000,- Kč (výrok III).

V důvodech tohoto usnesení uvedl, že věřitel se insolvenčním návrhem doručeným soudu dne 24.9.2010 domáhal zjištění úpadku dlužníka a prohlášení konkursu na jeho majetek. Uvedl, že je mu známo, že dlužník má více věřitelů (tyto řádně označil) a má závazky, jež jsou po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, které není schopen plnit, když zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků a své závazky neplní již po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti. Věřitel pouze obecně uvedl znaky úpadku, jak je upravuje ust. § 3 odst. 1 písm. a), b), c), odst.

2 písm. a), b) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), v platném znění (dále jen „IZ“), aniž svá tvrzení jakkoliv konkretizoval. To je však podle soudu nedostačující. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. KSBR 31 INS 1583/2008, 29 NSČR 7/2008 dále uvedl, že tím, že věřitel v návrhu pouze označil tři další domnělé věřitele dlužníka, aniž uvedl cokoliv konkrétního o jejich pohledávkách vůči němu (tedy o jejich výši, splatnosti, případně právním důvodu) a aniž odkázal na jakoukoliv listinu jeho tvrzení osvědčující, nesplnil požadavek kladený na obsah insolvenčního návrhu v ust. § 103 odst. 2 IZ. Proto soud prvního stupně insolvenční návrh věřitele odmítl podle ust. § 128 odst. 1 IZ. O nákladech řízení rozhodl dle ust. § 7 odst. 1 IZ, a ust. § 146 odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“). Náklady vzniklé dlužníkovi představují odměnu jeho právního zástupce 4.500,- Kč a dva režijní paušály ve výši 600,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal věřitel odvolání. Předně namítal, že od počátku řízení neměl pochybnosti o tom, že jeho insolvenční návrh je řádný, když soud prvního stupně činil ve věci úkony, zejména věřitele vyzval k úhradě zálohy na náklady insolvenčního řízení. Tuto zálohu také věřitel bezodkladně zaplatil. Dále uvedl, že výklad soudu, dle kterého by měl návrh obsahovat specifikaci pohledávek ostatních věřitelů, nemá oporu v zákoně a je v rozporu s ustálenou judikaturou. Tvrdil, že věřitel zpravidla nemá podrobné údaje týkající se pohledávek dalších věřitelů dlužníka a ani je nemůže získat, aniž by se s dalšími věřiteli dohodl na společném postupu při podání insolvenčního návrhu. Navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.

Dlužník ve svém obsáhlém vyjádření k odvolání odkázal na svou argumentaci uvedenou již v podáních ze dne 29.9.2010 a 11.10.2010. Shodně se soudem prvního stupně považoval označení dalších věřitelů (uvedením firmy, sídla a identifikačního čísla) dlužníka spolu s citací části ust. § 3 odst. 1 a 2 IZ za nedostatečné údaje o dalších věřitelích. Tvrdil, že věřitelem zmiňované usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 NSČR 7/2008 na daný případ nedopadá. Nevyplývá z něj, že by povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti byla splněna pouhým uvedením identifikačních údajů věřitelů. Naopak, toto rozhodnutí poukazuje na zvláštní povahu insolvenčního řízení, kdy i vadný insolvenční návrh může mít vážné dopady do poměrů dlužníka z důvodu jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku. Navrhl napadené usnesení jako věcně správné potvrdit.

Podle ust. § 7 odst. 1 IZ, se pro insolvenční řízení a incidenční spory použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak, nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou včas, přezkoumal napadené usnesení, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 206, § 212, § 212a odst. 1, 5 a 6 o.s.ř.), a aniž by ve věci nařizoval jednání (§ 94 odst. 2, písm. c/ IZ), dospěl k závěru, že odvolání věřitele je důvodné.

Podle ust. § 103 odst. 1 IZ, musí insolvenční návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 42 odst. 4 o.s.ř.) obsahovat označení insolvenčního navrhovatele a insolvenčního dlužníka, kterého se týká, popřípadě označení i jejich zástupců. Dle odstavce 2, v insolvenčním návrhu musí být dále uvedeny rozhodující skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka nebo jeho hrozící úpadek, skutečnosti, ze kterých vyplývá oprávnění podat návrh, není-li insolvenčním navrhovatelem dlužník, označeny důkazy, kterých se insolvenční navrhovatel dovolává, a musí z něj být patrné, čeho se insolvenční navrhovatel domáhá. Podle odstavce 3, věty druhé, je insolvenční navrhovatel povinen k insolvenčnímu návrhu připojit předepsané přílohy a listinné důkazy, kterých se dovolává; přílohy a listiny však nejsou součástí insolvenčního návrhu. Podá-li insolvenční návrh věřitel, je povinen doložit, že má proti dlužníkovi splatnou pohledávku, a k návrhu připojit i její přihlášku (§ 105 IZ).

Podle ust. § 3 odst. 1 IZ je dlužník v úpadku, jestliže má a) více věřitelů, b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky není schopen plnit. Podle odstavce 2, se má za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b) je neplní po dobu delší tří měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c) není možné dosáhnout uspokojení některého ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud. Podle odstavce 3, dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou – podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat.

Podle ust. § 128 odst. 1 IZ, insolvenční návrh, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný nebo neurčitý, insolvenční soud odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; učiní tak neprodleně, nejpozději do 7 dnů poté, co byl insolvenční návrh podán. Ustanovení § 43 o.s.ř. se nepoužije.

Po stránce skutkové učinil soud prvního stupně z insolvenčního návrhu věřitele Zlaté Jablko, a.s. a z vyjádření dlužníka OHL ŽS, a.s. k tomuto návrhu správná zjištění, která zevrubně rozvedl v odůvodnění napadeného usnesení. Žádný z účastníků řízení je ani nezpochybňoval. S ohledem na závěry soudu prvního stupně o vadách insolvenčního návrhu i v reakci na odvolací námítky věřitele je třeba zejména akcentovat, že věřitel kromě rozhodných skutečností ke své tvrzené pohledávce za dlužníkem z titulu náhrady škody v celkové výši 98.097.368,- Kč v insolvenčním návrhu uvedl, že je mu známo, že dlužník má více věřitelů a má tedy závazky vůči níže (dále) uvedeným věřitelům, jež jsou po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a tyto závazky není schopen plnit, když zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků a své závazky neplní již po dobu delší 3 měsíců po lhůtě

splatnosti. Jako další věřitele dlužníka označil ALGOMAN, s.r.o, identifikační číslo 25 38 01 17, se sídlem 747 81 Otice, Hlavní 316, M-SILNICE a.s., identifikační číslo 42 19 68 68, se sídlem Pardubice, Husova 1697, a Mgr. Gabrielu Nejedlíkovou, správkyni konkursní podstaty úpadce INGMAT CZE, s.r.o. „v likvidaci“, identifikační číslo 25 89 55 41, se sídlem 702 00 Ostrava–Moravská Ostrava, 28. října 1727/108. Dlužník považoval návrh za šikanózní s tím, že jeho cílem je vykonávat nátlak na dlužníka prostřednictvím nepříznivých důsledků, které má zahájení insolvenčního řízení. Tvrdil, že návrh neobsahuje žádné informace o pohledávkách dalších věřitelů dlužníka, aby bylo možné považovat existenci mnohosti věřitelů alespoň za osvědčenou. K neschopnosti plnit závazky dlužník uvedl, že věřitel netvrdil žádné skutečnosti, natož aby navrhoval důkazy, že údajní věřitelé dlužníka uplatňují žalobami proti dlužníkovi nároky, které dlužník neuznává, a rovněž neuvedl žádné informace o tom, jaké údajné pohledávky těchto subjektů vůči dlužníkovi má věřitel na mysli. V podrobnostech argumentoval závěry Nejvyššího soudu ČR uvedenými v usneseních sp. zn. 29 NSČR 1/2008 ze dne 27. ledna 2010 a sp. zn. 7/2008 ze dne 29.2.2010.

Správná zjištění soud prvního stupně nesprávně právně posoudil. K náležitostem insolvenčního návrhu považuje odvolací soud předně za nutné uvést, že z ust. § 103 odst. 2 IZ nepochybně vyplývá, že požadavek na dostatečné vylíčení rozhodujících skutečností se vztahuje jak na skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka, tak i na skutečnosti, ze kterých vyplývá oprávnění podat návrh. V posuzované věci věřitel ve svém insolvenčním návrhu dostatečně určitě popsal existenci své nevykonatelné pohledávky vůči dlužníkovi (§ 105 IZ). Z návrhu je totiž zřejmé, že věřitel dovozuje své oprávnění podat insolvenční návrh z toho, že mu dlužník svým postupem ohledně neplatného odstoupení od smlouvy o dílo způsobil škodu, přičemž tvrdí i splatnost této pohledávky. Odvolací soud se neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že podaný insolvenční návrh je neurčitý, neboť neobsahuje konkrétní údaje o dalších věřitelích dlužníka. Další věřitele dlužníka označil navrhuující věřitel ve svém návrhu výslovně (§ 3 odst. 1, písm. a/ IZ). Obchodní firmu, sídlo a identifikační číslo dalších věřitelů dlužníka uvedl v souladu s údaji zapsanými v obchodním rejstříku. Tvrdil i to, že pohledávky těchto věřitelů jsou po lhůtě splatnosti po dobu delší 30 dnů (§ 3 odst. 1, písm. b/ IZ). Takto uvedené údaje o dalším věřiteli dlužníka považuje odvolací soud za dostačující. Na rozdíl od soudu prvního stupně totiž nezastává názor, že navrhuující věřitel musí v insolvenčním návrhu uvést i přesnou výši pohledávek dalších věřitelů za dlužníkem, datum splatnosti těchto pohledávek, případně jejich právní důvod. Odvolací soud nepostrádá v insolvenčním návrhu ani vylíčení okolností osvědčujících neschopnost dlužníka hradit své splatné závazky (§ 3 odst. 1, písm. c/ IZ), když věřitel v návrhu tvrdil existenci peněžitých závazků dlužníka po dobu delší než 30 dnů po splatnosti, které dlužník neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti (§ 3 odst. 2, písm. b/ IZ).

V rovině polemiky navrhuujícího věřitele a dlužníka o obsahových náležitostech insolvenčního návrhu věřitele lze předně odkázat na závěry Nejvyššího soudu ČR uvedené v usnesení ze dne 26.2.2009, sp. zn. KSBR 31 INS 1583/2008, 29 NSČR

7/2008, v nichž Nejvyšší soud dovodil, že požadavek formulovaný v § 103 odst. 2 IZ je srovnatelný s požadavkem kladeným na obsah věřitelského návrhu na prohlášení konkursu ust. § 4 odst. 2 věty první zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31.12.2007, jež bylo vyloženo pod bodem VII. Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17.6.1998, Cpjn 19/98, uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Tam Nejvyšší soud uzavřel, že věřitel musí v návrhu uvést konkrétní údaje o dalším věřiteli se splatnou pohledávkou za dlužníkem. K tomu dodal, že v návrhu musí být tvrzeny takové okolnosti, z nichž závěr o úpadku dlužníka (...) logicky vzato vyplývá. Pouhé konstatování, že „dlužník je v úpadku“ nebo že „je insolventní“ anebo „je předlužen“, není uvedením okolností, které úpadek osvědčují. Ani v tomto Stanovisku však Nejvyšší soud neformuloval závěr, že mezi tvrzení věřitele o rozhodujících okolnostech, které osvědčují úpadek dlužníka, patří uvedení konkrétní výše pohledávky dalšího věřitele dlužníka, konkrétní datum splatnosti této pohledávky či její právní důvod. Tento závěr dosud nepřijal Nejvyšší soud ČR ani ve svých rozhodnutích ze dne 26.2.2009, sp. zn. KSBR 31 INS 1583/2008, 29 NSČR 7/2008, ze dne 27.1.2010, sp. zn. KSBR 37 INS 294/2008, 29 NSČR 1/2008.

Přestože ust. § 103 odst. 2 IZ nerozlišuje při úpravě obsahových náležitostí insolvenčního návrhu, zda se jedná o návrh podaný dlužníkem či věřitelem, nelze podle názoru odvolacího soudu v poměrech věřitelského insolvenčního návrhu po věřiteli spravedlivě požadovat, aby vymezil znaky úpadku dlužníka ve smyslu ust. § 3 odst. 1 IZ i uvedením přesné výše pohledávky dalšího věřitele za dlužníkem, konkrétního data její splatnosti a právního důvodu. Takový striktní požadavek by činil podání insolvenčního návrhu pro věřitele mimořádně obtížným. Opačný názor by dle odvolacího soudu vedl buď k tomu, že by nabádal věřitele k podávání pouze společných insolvenčních návrhů (a tedy k předem domluvenému postupu ve vztahu k dlužníkovi), nebo k uvádění „vědomě smyšlených“ údajů do insolvenčního návrhu s tím, že insolvenční soud si tvrzené skutečnosti sám prověří. Nelze totiž odhlédnout od toho, že judikatorní praxe se ustálila v závěru, že při projednání insolvenčního návrhu věřitele a rozhodnutí o tomto návrhu se dokazování skutečností potřebných k osvědčení dlužníkovu úpadku řídí vyšetřovací zásadou (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.4.2010, sp. zn. KSPH 38 INS 4935/2008, 29 NSČR 30/2009).

Lze tedy uzavřít, že argumentace věřitele uvedená v jeho odvolání je přílehlavá a odvolací námitky důvodné. Přisvědčit lze věřiteli i v tom, že soud prvního stupně pochybil, pokud před vydáním napadeného usnesení uložil věřiteli povinnost k úhradě zálohy na náklady insolvenčního řízení ve výši 50.000,- Kč (usnesení ze dne 13.10.2010). Pokud soud požaduje po insolvenčním navrhovateli zálohu na náklady insolvenčního řízení, je zřejmé, že návrh považuje za projednatelný. Je totiž pojmově vyloučeno činit vůči insolvenčnímu navrhovateli další opatření, je-li insolvenční návrh vadný ve smyslu § 128 odst. 1 IZ. Jak vyplývá z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16.7.2008 sp. zn. 1 VSPH 96/2008, které bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 10/2009, může insolvenční soud uložit insolvenčnímu navrhovateli zaplacení zálohy na náklady

insolvenčního řízení teprve tehdy, má-li insolvenční návrh všechny zákonem předepsané náležitosti. Toto pochybení soudu prvního stupně však nemělo vliv na věcnou stránku rozhodnutí o odmítnutí návrhu pro vady.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že insolvenční návrh věřitele Zlaté jablko, a.s. je řádný a projednatelný. Proto postupoval podle ust. § 220 odst. 3 o.s.ř. a napadené usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že tento insolvenční návrh se neodmítá. V dalším řízení se bude soud prvního stupně insolvenčním návrhem zabývat věcně.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** odvolání přípustné.

V Olomouci dne 18. února 2011

Za správnost vyhotovení:
Jana Fuksíková

JUDr. Helena Myšková v.r.
předsedkyně senátu